

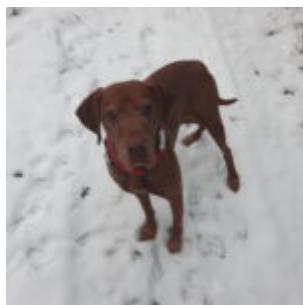
Tak už dělám posluhu :-)

Jak pravila Fifijová o víkendu, když jsme spolu telefonovaly.

Vyprávěla jsem jí totiž, jak to u nás momentálně chodí. Venku je sníh a přes moje odpolední obavy z oblevy se večer dalo do mrznutí. A to přece ale nemůžu nechat Mousesse venku na mrazu, že jo. Takže když se s pozdním odpolednem dostavil před dveře (který chodím průběžně kontrolovat □ □), brala jsem ho dovnitř s tím, že i dneska bude prostě v noci s námi bivakovat uvnitř. Ať se nahřeje prostě, když může. Brtníkovi jsem řekla už před časem, že nevidím rozdíl mezi tím, když je u nás vevnitř přes den a nebo pak v noci. Že to by teda musel zchoulostivět i tím denním pobytem uvnitř. Logicky ne? Ano, pak tady přes týden nejsme, ale i u babičky ho berou přes den domů. Tak proč ho nevzít aspoň o víkendu i na noc, kdy je ta zima velká.

No, takže se nadšeně nařítel do Domečku a jal se bojovně vítat s ohaříkama. S Rumouškem to trochu s tou bojovností přehnal a tak dostal na prtku. Resp. ho Rumouš seřval, až radši zajel pod stůl a chvíli si tam čučel jako puk. Tak si pak radši blbnul s Taliprtkou, která si ho v počátcích srovnala poměrně drsnějš, než Rumíček a tím pádem si k ní tolik nedovolí a krotí se a hrajou si. Pak jsem mu nandala sváču, ale..... nějak se do toho nehrnul, jen tak párkrát dobnul, a s díky nechal. Hm, tak asi tahle konzervička nejede, říkala jsem si.

Uvelebil se na svém polštářku a jal se chrupkat. Já se naopak jala makat. Dopolko jsem vařila, po obědě lítala s ohaříkama venku

Tak už dělám posluhu :-)

a teď na mě čekala práce na stavbě. Dostala jsem veledůležitý úkol. Vysekat sedm děr do stropu a to přesně tam, kde jsou tzv. patky na traverze. Nesmím přitom ovšem rozbít ani jednu hurdisku z který se strop sestává. Mno, připomínalo mi to úkol pro postavu z pohádky □ . Aleee, aleee, sem stejně šikovná jako pohádková postava, páč sem nerozbila, Jiříkůů, nerozbiláá. Jiřík sice nesměl přelít, ale to je skorem nastejno ne?

Ovšem dřina to byla pro mě děsná. Už jen proto, že celou dobu musím stát na štaflích. Aaaa to já nerada teda. Jsem naprosto přízemní tvor. Nebejvala jsem, šplhala jsem po skalách s kámoškou Danou, ale pak se vzbouřil pubertální hormon a bylo po výškaření. Nemám to tam nahore moc ráda □ Takže každý sebemenší zakymácení štaflí mi způsobí šok. A taky musíte vyvažovat, když se nahybáte. Takže si máknou dolní končetiny a ešče si při opírání o štafle vymačkáte na stehnech pěkný jelita. Ruce máte celou dobu nad hlavou. Na ní máte nandaný brejle a čepici, která vám, mrcha jedna, furt padá a brejle se zamlžujou.

Nevim, jak to dělaj vostatní dělníci, ale já za pár momentů prt vidim. A bušit naslepo, když nesmíte rozbít, to moc nejde. No a bušíte a bušíte do toho majzlíku kladivem, až vybušíte díru a pak zamlženejma brejlema zkoumáte, ešívá jste se dobušili k patce. A když jo, tak ke který, protože musíte najít ešče tu druhou, na druhý straně traverzy. Brejlíte na to, pak si

Tak už dělám posluhu :-)

uvědomíte, že prť vidíte, tak zas votíráte ty brejle. A to celý takhle sedumkrát. Takže jste na konci vyřízený jak žádost, nebo jako Brtník, kterej ovšem celej den ale tahá těžký tvárnice a staví z nich stěny. Aby si to udělal míň jednodušší, vymyslel si, že stěna od ložnice bude

pěkně do obloučku a tak má teď pakárničku.

S nastupujícím večerem nastoupila i potřeba ohaříků si nacpat pupky. Ráno byli s Brtníkem

skorem na dvě hodiny

, odpoledne se mnou taky tak a tím

pádem výdej energie , že jo... tudíž hlad velikej. Že měli bohatýrskou snídani, to už dávno nevěděli. Takže - sice bych si, unavena pobytem na štaflích, ráda sedla, leč nebylo mi přáno. Ukuchtila jsem jim žrádýlko a zrovinka, jsem se chystala, že se svalím na židli. Leč ozvalo se: "Mrrrňááú". "Copak je Mouresi?" optala jsem se mourovatý ozdoby kotníků, která se mi tam vinula ."Chceš pochovat?", vzala jsem milou ozdobu do náručí. Chvíli si to tam užíval a pak se hrnul dolů.

Sednul si ke dveřím, evidentně aby i blbec jako já pochopil, a zopakoval svou žádost: "Mrrrrrňáááú" . "Jo aha, ty chceš ven, šikovnej seš. To víš, já ti ešče nerozumim, nejsem ešče kočičí. Tak pod', půjdeš ven." Nadšeně se nakýbloval na práh a tam se důležitě rozhlížel. "No to ne, to ne, buď pod' dovnitř, nebo ven, větrat nebudem, mrzne. " Nic. Rozhlížel se dál a užíval si, že má zadek v teple. Jemně jsem ho postrčila o kousek dál a dveře zavřela. Ostatně taky by se měl jít vyvenčit Vyvenčit?? Říká se to vůbec u koček? Venčí se pes, kočka taky? Nebo jak se to říká? Nevim. Každopádně Mouses byl toho názoru, že venčit se nepotřebuje, jen se bude rozhlížet. Usedl na rohožku z koberce a bedlivě monitoroval okolí. Zavřela jsem opatrně dveře a šla si konečně sednout.

Jenže, že jo. Sedte si, když kočka mrzne venku na rohožce. Co na tom, že dobrovolně. No, takže jsem se po nějaký době zvedla a šla se dotázat pana monitorujícího, ešivá nechce domů. Chtěl. Nakráčel důležitě dovnitř a spokojeně se nechal pohladit. Udělal ladnej oblouček kolem mojí nohy a hrnul se do tepla. A pozlobit zasejc ohaříky. Sedla jsem si a dívala se na ně. Do doby, než se opět ozvalo: "Mrrrňááú". Mouses přeskočil fázi mourovaté ozdoby ovíjející se kolem kotníku, protože ji vyhodnotil jako neúčinnou a rovnou si sednul ke dveřím. "Ty chceš zase ven?" pootevřela jsem dveře od kůchně. Vykráčel ven a za tím se vyhrnula ohaří lavina s výrazem "Dem taky!"

"Tak mazejte." otevřela jsem jim dveře a Mouses tentokrát nedostal šanci se mezi dveřma ani zastavit, natož tam postát. Osm ohařích ťapiček ho vykopalo ven □ . Krapítek štítivě se otřepal a vydal se do prostoru. "No fajn, jen se koukej projít, lenochode." povzbudila jsem ho v duchu. A vrátila se do tepla kůchně, tuším, že kutit večeri pro nás. No jooo. Zase to Jenže, že jo.... Ešivá vono jim tam ale už nejni zima? Vyběhla jsem v rychlosti do předsíně a otevřela dveře. Nikde nikdo. "Hm.... tak pražáci si evidentně užívaj pobytu na zahradě." Zabuchla jsem dveře a vrátila se ke svým povinnostem. A znova Jenže, že jo.... Takže šup ke dveřím a tam už stepovala Taliprtka. "Ty??? První? Kde máš Rumouše?" "Nevim, uхни, du dovnitř." odhodila mě s razancí sobě vlastní a přišlápla mi při tom holou nohu. "Tvl! Tályje! Di do..... hergot!!!" Vnímavej čtenář ví, kam asi tak měla dojít. Při dalším Jenže, že jo furt nikde nikdo, tak jsem pískla. Rumouš se odněkud nařítíl s výrazem "To je dost, je mi zima, pročs nepřišla dříf?" Ten mě teda neodhodil, ale hrnul se do tepla taky. Mouses furt nikde. "Tak ale to je jinčí švihák, ten je votrlej, a určitě si šel obejít svůj rajon, když už je venku.", poinformovala jsem sebe samu.

Ofšem ...Jenže, že jo. Člověku to nedá, takže jsem průběžně chodila otvírat ty dveře. Aaaa tak jako matně můžu tušit, že Brtníkovi se při tom kroutily palce u nohou nespokojeností, páč vycourám zbytečně teplo. To teda má ale jako smůlu, může si ty palce klidně vyšroubovat, přece kocourka nenecháme zmrznout ☐ . Co kdyby byl náhodou za dveřima a potřeboval nutně dovnitř. A taky jo! Ženská má dycinky pravdu. Při tisícistém otevření dveří skutečně dřepěl schoulenej na rohožce a po vybídnutí se hnal taky dovnitř. Ohařiska vyrazili dveře vod kůchně a nadšeně ho šli uvítat s němou otázkou, kde byl tak dlouho a jaký to tam bylo. Skenovali ho jak celníci na hranicích. Mouses se blahosklonně prošel po kůchni jak manekýn Ken a žuchnul na polštář. To už jsme byli po večeři. Konečně klid, fšící sou doma a já můžu relaxovat.

Ofšem pouze do momentu, kdy ten mouratec usoudil, že nuda v Brně a půjde ven. Tudíž další "Mrrrrňááuu" a posléze další eskapáda s Jenže, že jo. Hele tomu byste u mě nevěřili, kolik já mám trpělivosti. Při prvním Jenže, že jo seděl na rohožce a rozhlížel se. Při dalším ležel na lavici vedle dveří na předložce takový a dohlížel na okolí. Dovernitř šel asi až při pátým, či šestým Jenže, že jo. Neskutečný.

Nu a aby toho nebylo málo, když jsme odpadli s Brtníkem do postele, chvíli počkal a posléze pravil v kůchni "Mrrrrňááuu" .Vzhledem k tomu, že to nebylo dlouho od posledního Jenže, že jo a nemohl mít tudíž potřebu se venčit, šla jsem tam za ním. Opět vytvořil onu mourovatou dekoraci kolem kotníku a já si říkala, že se mu nedostává péče, lásky a her. Takže jsem ho nejdřív drbala pod bradičkou, tak jak to má rád. Pak jsem mu hladila kožíšek a poté jsme si hráli s kelímkama od čajovejch svíček, který se tak pěkně kutálej. Vypadal spokojeně, když jsem mu pak pravila, aby šel na pelíšek a spinkat. I si tam lehnul. "No vidiš", pravila jsem Brtníkovi, ktorej tvrdil, že ho mám vyšoupnout ven, páč se chce venku courat. "Sme si pohráli a je spokojenej." zavrtala jsem se do polštáře a

"Mrrrrňaaau" "A dost." Odvětil utahanej Brtník a šel mu vyhovět. No jo, jenže že jo..... ☐ ☐ ☐ Takže přes to, že jsem byla urvaná jak kůň, snažila jsem se, s tím, že se za chvíli půjdu za dveře podívat, neusnout. Což se ne úplně podařilo ☐ . Každopádně v nějaké té bdělé chvílce jsem se teda zvedla a šla zkontrolovat rohožku. Byla prázdná. Začícála jsem a nic. Znovu jsem začícála, chvíli postála v mrazu ve svém medvídkovým pyžamku a několikrát začícála a když pořád nic, vrátila jsem se teda do peří.

Tak už dělám posluhu :-)

V půl druhý jsem byla vzhůru, protože ano, máte pravdu - Jenže, že jo. Takže šup ke dveřím a tam nikdo. Pro jistotu jsem začíčila a v tom se od včelína vyřítla mourovatá dělová koule. "No vidíš, ty vole, už si mohl bejt dávno v teple." dostalo se mu přivítání. Cestou na polštářek jsem ho pohladila a pak už jsme oba fakt chrápali.

Takže ano, ano. Fifijová má pravdu. Už je ze mě dobrá posluha ☐ .

